

ЕНЮ КЮВЛИЕВ
ВЕЛИКДЕНСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Велики четвъртък е. Баба Вела, седнала под цъфналата круша, боядисва великденските яйца. Около нея се увират двете ѝ палави внучета — Вела и Благойчо. Тя често ги мъмри, за да не правят пакост.

Върху купчина вършини седи дядо Благой. Той се пече на слънцето, пуши и мисли нещо. Пред краката му лежи старото куче Камен и дреме. Току зад гърба му, в големия куп вършини, се борят и цвърчат весели врабчета...

Изведнъж в двора се втурна Запрянчо — другото внуче на дядо Благой.

— Щъркел! Щъркел! — викаше той и сочеше към южната страна на селото.

Вела и Благойчо вдигнаха глави. Наистина — ниско над селото се виеше щъркел.

Благойчо пръв го видя и започна да вика:

— Щъркел! Щъркел!

Развика се след него и Вела.

Новината скоро се узна от всички деца и цялото село се огласи от весели детски викове.

Но това не трая дълго. Щъркелът се изви още веднъж, този път съвсем ниско, спусна се и се изгуби някъде зад селото. Децата разбраха, че той слезе в Стойковия рибарник, и се спуснаха нататък. Спуснаха се и дядо Благоевите внучета. Но баба Благоевица ги спря.

— Чакайте! Какво ще правите при рибарника? Не бива да ходите. Ще го подплашите и ще избяга в друго село. Той ей сега ще се върне, ще кацне в гнездото си и весело ще затрака. А дотогава седнете при дядо ви да ви разкаже защо щъркелите тракат с клюновете си.

Вела първа се сви в скута на дядо си. Благойчо и Запрянчо помислиха малко, па и те приседнаха. Дядо Благой изучука пръстената луличка о върха на цървула си и започна да разказва:

— Това било много, много отдавна. Веднъж — през пролетта било — на същия този ден, Дядо Господ седял пред палатите си на припек и мислел какво още да направи, та светът да изглежда по-хубав. Мислил той и примигвал срещу слънцето, а над главата му едно сиво птиче кършело сладка песен. Дядо Господ се заслушал. Дълго слушал. По едно време станал и казал на ангелчето, което му прислужвало:

— Фъркатичко, знаеш ли какво намислих?

— Не зная, дядо.

— Ще нашаря птичките. Така те ще бъдат по-красиви, по-доволни, по-весели и по-сладко ще пеят.

И Дядо Господ хлопнал една врата и влязъл в една ниска стаичка. Влязло след него и ангелчето.

Скоро то започнало да изнася големи делви с разноцветни течности...

Наредил Дядо Господ делвите, както сега баба ви е наредила блюдцата с боята, приседнал до тях и казал на ангелчето:

— Иди кажи на всички птички да дойдат!

Ангелчето отлетяло. След малко започнали да прииждат птичките и Дядо Господ започнал работа.

Много птички нашарил. Много поклони му направили птичките. Но по едно време му се свършила червената боя. Дядо Господ проводил ангелчето да напълни делвата с вода.

— А червената боя — добавил той — е на втората лавица. Донеси ми и нея!

Сипал Дядо Господ боица в делвата и се накарал да я разбърка. Но нямало с какво. Около него имало само гъши пера, с които шарил птичките. Ангелчето литнало да потърси бъркалка, но нетърпеливият щъркел го преварил. Той протегнал шия, бръкнал с клюна си в делвата и започнал да бърка.

Дядо Господ се усмихнал. Харесала му досетливостта на щъркела. Но го и досмешало, като му дошло наум, че делвата е дълбока и досетливостта му не ще послужи.

Ала и щъркелът се сетил. Той дигнал крак, цамбурнал го в делвата и започнал да бърка. Разсмял се Дядо Господ. Разсмели се и птичките.

Щъркелът се засрамил и бързо измъкнал крака си.

— Чист ми е кракът — извинил се той. — От реката ида.

Птичките още повече се разсмели. Щъркелът изглеждал много смешен с червен клюн и един червен крак. Усмихнал се лекичко и Дядо Господ. Но щъркелът го забелязал. Той навел срамежливо глава и се накарал да литне.

— Чакай! — спрял го Дядо Господ.

След това взел едно перо и боядисал с червена боя и другия му крак. Сетне пресегнал към черната боя и нашарил крилата му.

Щъркелът се поклонил и отлетял.

Докато хвърчал, той горчиво плакал. Тревожел се, че ще изглежда грозен, щом като Дядо Господ толкова малко го шарил. Още по-мъчно му станало, когато си спомнил колко хубаво изглеждало последното птиче — кадънката, — което Дядо Господ нашарил.

Ала когато кацнал сред реката и се огледал, много се харесал. Той се усмихнал доволно, протегнал шия, нагълтал едно жабче, което се тулело зад един върбов клон, и гордо-гордо закрачил из реката.

После разперил криле, литнал нависоко, извил се два-три пъти във въздуха, кацнал на гнездото си и весело затракал...

Оттогава и до днес, когато щъркелите се връщат от реките, където дълго са се оглеждали, и кацнат на гнездата си, весело тракат с клюновете си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.